

== CONTACT ==

**MEDEDELINGENBLAD VAN DE VERENIGDE
DOOPSGEZINDE GEMEENTE BARSINGERHORN/ZIJPE
NOORD-ZIJPE ZUID-WIERINGERMEER/MEDEMBLIK**

Adressen

Predikant	ds. G. Sloothaak predikant.dgschagen@gmail.com 06 21613467
Voorzitter	W. Hofman Korfwaterweg 6 1755 LB Petten 06 17 33 89 44
Secretariaat	E. in 't Veld
Boekhouder	A.K. Dijkstra Schoener 3 1771 EA Wieringerwerf 0227-501050

Wilt U onze gemeente financieel ondersteunen dan kan dit door bijschrijving op onderstaand rekening nummer of via de afgebeelde QR code.

Rabobank Schagen NL 92 RABO 030 56 01 458

Vermaning
Cornelis Bokstraat 1
1741 GT Schagen

Internet: <https://dgschageneo.doopsgezind.nl/>

Inleveren kopij:

De kopij voor het dec/jan nummer van Contact inleveren
vóór 15 nov 2026.

Indien mogelijk digitaal per email naar kaan.ontwerp@12move.nl

Als dit bij U niet tot de mogelijkheden behoort graag duidelijk
geschreven, sturen naar:

br. K.J. Kaan
Witte Paal 74
1742 NV Schagen

Nu eens niet een voorwoord van de voorzitter maar een terugblik op zondag 13 september 2026 in de vermaning aan de Cornelis Bokstraat met de dienst van verbintenissen en zegen rond de aanstelling van Ben Sloothaak tot predikant van de Doopsgezinde gemeente Schagen en omstreken, waarbij dat "omstreken" een bijzondere klemtoon krijgt, vanwege de herkomst van velen in de gemeente, die juist niet uit Schagen komen.

Ben kwam na een wonderlijke tocht vanuit Den Helder en vanuit andere protestantse richtingen in september 2023 in de gemeente van Schagen, waar toen nog Jelle Waringa de predikant was en waar Ben de sfeer en de godsdienstbeoefening vond, die hem niet langer voorschreef hoe te leven en aan de hand van welke granieten waarheden te denken, maar die af en toe licht anarchistisch aandoet, met als credo zoek je eigen ankers in de navolging van Jezus. Ben had, zoals hij zelf beschreef, al heel lang een grote belangstelling voor de theologie, studeerde daarin met ambitie en met toch ook een zekere zendingsdrang, maar zijn leven had al zoveel wendingen genomen en hem gedwongen tot ingrijpende keuzes, dat toen zijn vrouw ernstig ziek werd hij voor haar en de opgroeiende kinderen koos. En daarmee de theologie en wat hem dat zou kunnen bieden in maatschappelijk opzicht vaarwel zei. Na het overlijden van zijn vrouw en de rouw en daarna bij zijn nieuwe partner Carla en bij ons leek hij weer die plaats te kunnen gaan nastreven, in het begin met grote aarzeling, deemoed en twijfel. We waren direct blij met hem en zijn niet aflatende inzet om meer te weten te komen van de teksten, de achtergronden en de mensen die dat dragen. Bij Jelle en bij Robbert kon hij twee richtingen zien die hem zouden stimuleren om daartussen zijn eigen weg te vinden.

Toen Jelle plots vertrok stelde hij zich dan ook voor pastoraal werk beschikbaar en voor menige dienst, waarin Wil tegelijk de reden benoemde waarom de kerkenraad al snel wist wat zij aan Ben zou hebben en daarmee een sollicitatie-procedure gangbaar binnen de kerken overbodig was. Ben had duidelijk gesteld dat hij geen voorwerp van strijd rond het predikantschap wilde zijn en dat alle leden met zijn aanstelling zouden moeten instemmen, wat niet wil zeggen dat meningen soms kunnen uiteen gaan of botsen en dat onze kerk niet voor niets de Vermaning heet, vermanen en onverbrekkelijk daaraan verbonden het vermaand kunnen worden maar ook daarna weer gezamenlijk en in eensgezindheid voortgaan.

De uitnodiging voor de intrede dienst was een plaatje, ik zou bijna zeggen chic, in ieder geval zeer stijlvol en er was een ruim gehoor aan gegeven, vele predikanten, familie, kerkenraadsleden vanuit de omgeving, menigeen had er een grote reis voor over gehad om er bij te kunnen zijn, om Ben als een voortzetter van het ambt in een lange, lange traditie welkom te mogen heten, waarbij ieders luide "ja" de dakpannen deed trillen. Natuurlijk is het jammer dat er bij dagen die gekenmerkt worden door bijzondere gebeurtenissen als dood, geboorte, in - en uittreden van de predikant en kerst de "tent" vol zit en op de reguliere zondagen een kleine 20 man/vrouw de dienst bijwoont, maar ach dat is de maatschappelijke ontwikkeling waaraan de doopsgezinden zich gelijk andere traditionele geloofsrichtingen evenmin kunnen onttrekken, ook in de Bijbel bleek het gouden kalf zo zijn aantrekkingskracht te hebben boven de trouw aan en het vertrouwen in God, dus feitelijk niets nieuws onder de zon.

Wil leidde de dienst in zoals vertrouwd scherp en met humor, Wil is een man die het tegenwoordig in het onderwijs goed zou doen, maar ja als fysio had hij ook zijn leermomenten. Voor de intermezzi was "neef" Stefan Gerritsen op gitaar in staat om met sprankelend spel zelfs de kinderen achterin de zaal stil te krijgen, chapeau!

Daarna Tiny Dijkstra die prachtige inspirerende woorden sprak, zoals van haar bekend recht uit het hart.

Heerlijk informeel was het formele gedeelte, er kwam geen wijwaterkwast aan te pas, maar een grote kring, we stonden rondom Ben en gaven hem zo de kracht en de moed om de weg te gaan die hij moest gaan.

Spannend was zijn eerste "optreden" aan de hand van de Paulusbrief aan de Korintiërs, waarin hij met de betekenis voor deze dienst schrijft "aan ieder van ons wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen", het motto van Ben voor zijn toekomst, en van die passage uit het Evangelie van Johannes, waarin Ben voelt dat hij uitgekozen is om "er op uit te gaan en vrucht te dragen, vruchten die blijvend zijn". Geen geringe opdracht.

Tussendoor zongen wij vanzelf uit volle borst, ook degenen die zelden in de kerk komen en voor wie de woorden als kruiswoordpuzzels zijn, het denderde door de gewelven en Hielkje stuwde het gezang met haar heerlijk orgelspel.

Het waren krachtige liederen zoals Lied 791, "Liefde, eenmaal uitgesproken, als uw woord van het begin, liefde, wil ons overkomen als geheim en zegening".

En tot slot zoals Lied 841,

"Maar wie zich door de hemel laat helpen uit de droom, die vindt de boom des levens,

de messiaanse boom en als hij zich laat enten hier in dit aardse dal, dan rijpt hij in de lente tot hij vrucht dragen zal". De kleine vijgenboom, gezegend met groene vruchten, die Ben als welkomstgeschenk kreeg, staat symbool voor zijn komend predikantschap, welke zal hij zijn in de lange rij foto's die nu hangt in de kerk, de allerlaatste of zet hij een lange traditie in, het is als met de vijgenboom in mijn tuin, verkommerend in de hitte van de afgelopen droge zomer, maar toen de laatste weken de regenbuien kwamen vatte hij weer moed en draagt nu al weer veel nieuw groen blad. Het bleef na de dienst nog lang onrustig in de kerk, waarna Ben & Carla bij restaurant Wonders aan de Markt nog eens met vreugde het verloop van de dag konden herleven.

BEN VAN HARTE WELKOM.

Franck Wardenaar

Zusters en broeders,

Sinds zondag 13 september ben ik officieel jullie dominee - of, zoals Wil het zo mooi zei, jullie herder en leraar.

In de meest bescheiden betekenis van die woorden!

Daar ben ik blij mee. En hoe ernstig ik mijzelf ook bevraag: ik bespeur geen enkel gevoel van verheffing. Ik ben gewoon Ben en wij zijn als broeders en zusters met elkaar verbonden. Dat doet mij goed.

Toch heeft mijn werk in de gemeente nu wel iets vanzelfsprekends gekregen. Misschien voelt mijn plaats in ons midden daardoor ook wat steviger en kan ik mij daarin wat vrijer en met meer vertrouwen bewegen. Dat geeft mij rust. Maar wat een mooie dienst was het die zondagmiddag! Wat ben ik op een prachtige manier ingeleid in mijn werk in ons midden.

De mooie, gemeente en goed gefundeerde woorden van Wil en Tiny hebben deze dienst voor mij heel bijzonder en waardevol gemaakt. Daarvoor, diep uit mijn hart, mijn dank!

Mijn dank ook aan Hielkje voor de mooie begeleiding en het orgelspel, en aan Stefan voor zijn gitaarspel!

En natuurlijk mijn dank aan allen die op een andere manier hebben meegewerkt en zoveel hebben geregeld: Aysha, Els, Ina, Klaas Jan en Lokman Hanan.

Een mooiere en meer gedragen dienst van Verbintenis en Zegen kan ik mij nauwelijks voorstellen.

Met een groet van ds. Ben

De vredesweek van 20-26 september draagt het thema:

"Niets doen is geen Optie"

Dagelijks worden we geconfronteerd met haarscherpe beelden uit diverse oorlogsgebieden en ver weg is ineens niet zo ver weg meer.

Lopend door het bos van Petten kan ik moeilijk invoelen hoe dat is; een zoekende moeder tussen platgebrande huizen naar haar kind. Hoe proef je dan de vrede? Het volgende verhaal geeft dat misschien een beetje weer.

De smaak van vrede geschreven door Wilma van Ophem

Nog vier minuten te gaan tot middernacht. Midden in den vreemde staat een jonge frontsoldaat op wacht. Nog geen 16 jaar oud is hij. Zie hem daar nu staan. Koud en verkleumd tot op het bot. Natte, hier en daar aan slijtage onderhevige kleren bedekken zijn brandmagere lijf. In de stilte kun je zijn voeten horen soppen in doorweekte en veel te grote laarzen. Bang en schichtig kijkt hij om zich heen, want overal kan de vijand zich verschuilen. Wacht.....ziet hij daar een schim? Is daar iemand?

Nog drie minuten te gaan. Niet ver van hem vandaan zit een soldaat het laatste trekje te nemen van een sigaret. In het flauwe schijnsel van maanlicht wordt het gezicht zichtbaar van een gebroken man. Te veel gezien. Te veel gehoord. Te veel...gemoord. Om eigen lijfsbehoud weliswaar, maar toch. Doodmoe leunt hij op zijn geweer, z'n zwijgzame, trouwe metgezel de laatste jaren. Hoelang al? Hij heeft al dagen niets gegeten.

Zijn, van honger apathische blik lijkt in verre overpeinzing. Zoekend naar een waarom misschien. Tegelijkertijd toch waakzaam want binnen een straal van enkele meters kan de vijand zich bevinden. Hij wrijft in zijn ogen. Ziet ie het nou goed? Staat daar nou iemand?

Nog twee minuten.... Hun vermoeide blikken kruisen elkaar. Ze hebben elkaar gezien, nog maar enkele meters van elkaar verwijderd. Beide houden zij hun wapens in de aanslag, IJzige, tintelende vingers omklemmen het koude metaal. Het vizier op elkaar gericht. Schoorvoetend bewegen ze zich naar elkaar toe.

Nog één minuut.....De man kijkt de knul aan en neemt hem van top tot teen in zich op. "Wat ben je nog", zie je hem denken. "Hoe oud zal hij zijn, zestien....zeventien hooguit"? Schuchter kijkt de arme jongen naar het gelaat van de man. Hij ziet in hem duidelijk zijn meerdere. God, hij moet zeker twintig jaar ouder zijn. Ontmoedigd laat de jongeling zijn wapen zakken. Zijn, nog jonge leven flitst aan hem voorbij. "Schiets maar", huilt hij. "Schiets maar"! maar de man aarzelt.

Moegestreden kan ook hij nauwelijks zijn tranen bedwingen. Hij lijkt de waanzin van deze Godvergeten oorlog in te zien. Die knul had zijn zoon kunnen zijn. Zijn eigen vlees en bloed. Moet hij nou schieten?
Nog vijf seconden, vier...drie...twee...één...

Ginder horen zij de kerkklokken luiden. Harder en harder. Het klinkt als muziek in hun oren, als bevrijdend. Danlaat ook de man zijn wapen zakken,

loopt naar de jongen toe en omhelst hem. 'Vrede zij met jou', spreekt hij in een onverstaanbare taal. Maar de jongen verstaat hem. Graait met zijn verkleumde handen in zijn zakken tastend naar een laatste stuk zorgvuldig bewaarde chocolade. Hij breekt een stuk af en geeft het aan de man.

Een karig feestmaal. Niet genoeg om de honger te stillen, maar het smaakt....naar Vrede.

In de vredesweek van dit jaar openen wij onze kerkdeuren op donderdag 24 september voor ontmoeting, voor iedereen die een kop koffie/thee wil komen drinken. Een aarzelend begin van "Niets doen is geen optie" In gesprek gaan met elkaar en mag daar dan de vrede geproefd worden!

Els

Ina vroeg mij iets te schrijven over de bijzondere eredienst van afgelopen zondag 30 augustus, waarin mevr. Wilma van Ophem voorging. Klaas Jan had stoelen weer op de ouderwetse manier opgesteld, want Wilma had twee musici en een zangeres ter ondersteuning meegenomen. De viering had ook een naam: Kinderen van God. En daarmee was de toon gezet, want de dienst had een evangelisch en oecumenisch karakter, ook een beetje mystiek,

want meerdere keren werd gerefereerd aan het zielevonkje. Maar ach, wat is het toch jammer en verontrustend dat vele stoelen leeg bleven.

Franck had zich teruggetrokken in een klooster bij Gent, terwijl Wil en Els zich verpoosden op een groot motorjacht.

Er was een mooie en uitgebreide liturgie gemaakt, zodat allen, ook de gezongen teksten goed konden volgen. De Schrift werd geopend door het lezen van Psalm 103, de verzen 2, 3 en 4 en de Nieuwtestamentische lezing was uit Romeinen 8, de verzen 14-17. Alles Christocentrisch, zoals het hoort.

Echter, de laatste woorden op de liturgie zijn hoogst merkwaardig namelijk: "De Schepper en de Schepping zijn één". Dat is een klinkklare pantheïstische uitspraak en een opmaat voor goddeloosheid. Wie hierover iets meer wil weten, die leze het artikel "Pantheïsme" op Wikipedia. Wel een hele kluif, maar zeker de moeite waard, want het geeft een diepgaand inzicht in de gehele westerse spiritualiteit, wijsbegeerte en theologie. Spinoza was een grondlegger van dat pantheïsme: De stad Amsterdam heeft hem geëerd met een standbeeld voor de ingang van de Stopera . . .

Ik dank mevr. Van Ophem en haar metgezellen voor de fijne dienst die ze onze gemeente bezorgde.

Ton van Harlingen

4 OKTOBER, 4 OKTOBER, 4 OKTOBER, 4 OKTOBER

Zusters en broeders, vrienden van de gemeente.

Zondag 4 oktober komen de zusters en broeders van de Doopsgezinde Gemeente Texel bij ons op bezoek. Komt allen om dit heugelijke feit te vieren.

Ds. Hans Marseille zal voorgaan in de dienst en met elkaar hopen we op een mooie viering en een gezellige ontmoeting. Tijdens de koffie een goed gesprek, een nadere kennismaking en het delen van verhalen!

De lunch delen we met elkaar. Daarom is het belangrijk dat we weten wie er komen. Geeft u even aan of u erbij bent?

Opgave bij zr. Ina Dingjan en br. Ben Sloothaak.

De historische kring Schagen komt het een en ander vertellen en voor de wandelaars onder ons is de mogelijkheid een wandeling met gids te maken.

=====

Una Giornata Particolare

“Een bijzondere dag”

Deze prachtige Italiaanse film uit 1977 werd bij ons in de Vermaning vertoont op Woensdagmiddag 9 september 2026. Zoals gebruikelijk was de kerkzaal weer geheel ingericht voor de ontvangst van de film liefhebbers. Aan de kerkenraad is daarvoor veel dank verschuldigd! Franck hield een welkomstwoord alsmede een korte inleiding op de film,

die zich afspeelde op 6 mei 1938 te Rome, hoofdzakelijk in twee appartementen van een modern flatgebouw. Adolf Hitler bracht die dag een staatsbezoek aan het Italië van zijn vriend Benito Mussolini. Dat was ook de rede dat er op de achtergrond steeds marsmuziek te horen was; alles in Rome stond in het teken van deze bijzondere dag. Er ging ook een zekere dreiging uit van alle propagandistische gebeurtenissen, die hun schaduw van het komende onheil vooruit wierpen. Niet iedereen was afgereisd naar de grote parade in de stad, want in het flatgebouw bleven enkele personen achter. In de eerste plaats de fascistische conciërge en natuurlijk de twee personen, die de hoofdrolspelers in dit drama zouden gaan vertolken.

Zij waren niet de eersten de besten, maar Sophia Loren en Marcello Mastroianni. Carlo Ponti, die gehuwd was met Sophia Loren, was de filmproducent. Wie nog meer over deze film wil weten, moet maar kijken op Wikipedia, want anders neemt deze filmimpressie veel teveel ruimte in beslag. Grote mensen-massa's kwamen in de ban van de genoemde oorlogshitlers; wie dat niet deed moest oppassen. Het bleek ook toen wel dat de grote volksmassa's simpel beïnvloedbaar zijn voor de leugens, het bedrog en de propaganda van politici. Toch, indien mogelijk, laten wij ons strikt houden aan het voorbeeld onze Heer Jezus Christus, zowel in denken, spreken als handelen en daarbij de attitude van een gentlemen aannemen. De Gemeente is daartoe de beste oefenplaats, misschien wel de enige.

Ton van Harlingen

Een woord onderweg

Wat is wijsheid?

We zeggen het nogal eens wanneer we het niet precies weten. Wanneer er verschillende mogelijkheden zijn en geen ervan vanzelfsprekend de goede lijkt. Moet ik dit doen of juist laten? Zal ik iets zeggen of kan ik beter zwijgen? Welke kant moet ik op?

Wat is wijsheid?

Het is opvallend dat die vraag ook in de Bijbel voorkomt. Wanneer de jonge Salomo koning wordt, mag hij God vragen wat hij wil. Hij vraagt niet om rijkdom, een lang leven of succes. Hij vraagt om wijsheid.

In de Hebreeuwse tekst van 1 Koningen 3:9 staat een bijzonder mooie uitdrukking:

לב שמע - lev sjomea, letterlijk: **"een luisterend hart"**.

Salomo vraagt dus om een hart dat kan luisteren en onderscheiden wat goed is en wat kwaad.

Misschien is dat wel een verrassende omschrijving van wijsheid.

Wij denken bij een wijs mens gemakkelijk aan iemand die veel weet, die ervaring heeft en op moeilijke vragen een antwoord kan geven. Maar bijbelse wijsheid begint blijkbaar ergens anders: bij luisteren.

Luisteren naar wat een ander werkelijk zegt.

Luisteren naar wat er in jezelf leeft.

Luisteren naar wat een situatie van je vraagt.

En misschien ook: stil genoeg worden om iets van de Eeuwige te vermoeden.

Dat betekent niet dat we daarna altijd precies weten wat we moeten doen.

Sommige keuzes blijven moeilijk. Soms blijkt pas veel later wat verstandig was - en soms weten we het zelfs dan nog niet. Maar misschien hoeven we wijsheid ook niet te verwarren met zekerheid.

Een luisterend hart kan ons helpen om niet te snel te oordelen, niet onmiddellijk een antwoord klaar te hebben en ruimte te laten voor de ander.

"Wat is wijsheid?"

Misschien begint het antwoord wel met even stil worden -- en luisteren.

Met een groet van ds. Ben

VREDE wat het is en waarom het kan.

Mondig zocht Rolien Sasse (directeur van PAX) op met de vraag: wat bedoelt ze precies als ze zegt dat wapens "het laatste redmiddel zijn? In haar boek zet zij haar visie uiteen, op 'human security', de pijnlijke noodzaak van wapens en de gevaren van een ongecontroleerde wapenindustrie. Met de nodige overtuiging en passie benadrukt ze dat alles staat of valt met een uitgebalanceerd veiligheidsbeleid, een beleid waarin het internationaal recht leidend is.

De mens als vertrekpunt

In alle huidige geopolitieke onrust wordt veel gesproken over veiligheid. Vrede en veiligheid zijn begrippen die samenhangen. 'Bij ons begint veiligheid bij mensen, het gaat in de eerste plaats om de 'human security'. Daar doen we ook onderzoek naar, hoe mensen in verschillende landen veiligheid beleven. Als regeringen over veiligheid spreken, hebben ze het meestal over staatsveiligheid, economische belangen, industrie of landsgrenzen. Of over het leger of de politie. Maar dat wil niet altijd zeggen dat het ook gaat om de mensen die daar wonen en hún veiligheidsbeleving. Er zijn landen waar mensen eerder zenuwachtig worden als ze de politie zien, dan dat ze zich daardoor beschermd en veilig voelen. Dat is in Nederland minder sterk zo, maar ook in Nederland gaat discussie over veiligheid vaak voorbij aan de beleving op straat. Denk aan vrouwen die zich onveilig voelen om naar huis te gaan, of minderheden waarover agressie wordt uitgestort. Het denken over veiligheid draait voor mij dus altijd om de vraag over wiens veiligheid het gaat. En dat de veiligheid van de één niet ten koste gaat van die van de ander. Dat moet zich uitstrekken naar iedereen, man-vrouw, gehandicapt-of-niet, etnische minderheden, of welke minderheid dan ook.'

Pleidooi voor evenwichtig veiligheidsbeleid

Waar het denken over veiligheid gaat over het opbouwen van de voorraad wapens en het aanleggen van noodpakketten probeert PAX politici voor te houden dat er meer nodig is voor een echt veiligheidsbeleid, zegt Sasse: 'We hebben het met de ministeries over de '4 D's': Defence, Diplomacy, Development en de Democratic Rights-based. Alleen als deze vier in balans zijn, kun je spreken over een echt veiligheidsbeleid. Nederland heeft dat als zelfbenoemd land van recht en vrede altijd omarmd, maar opeens merk je in de manier waarop het geld wordt verdeeld dat er vooral geïnvesteerd wordt in meer wapens.

Het eerlijke verhaal over wapens

Een van de meest controversiële stellingen in haar boek is dat wapens soms een noodzakelijk laatste redmiddel zijn. Zij kiest voor realisme boven ideologische zuiverheid: 'Ik kan heel pacifistisch zijn en zeggen dat wapens niet mogen, maar de realiteit is dat agressie bestaat, zoals bij de agressie-aanval van Rusland op Oekraïne en wat de bezetting van een deel van Oekraïne voor die bevolking betekent. De Oekraïners zeggen 'als Rusland stopt met vechten is er vrede, als Oekraïne dat doet, bestaat

Oekraïne niet meer'. En dat is echt waar. Dat betekent niet dat je alleen of altijd militaire middelen moet inzetten.

Je moet de hele gereedschapskist gebruiken; soms moet je diplomatie gebruiken, dan weer gebruik maken van heel gerichte sancties, of je richten op het contact en de dialoog met mensen in de samenleving. Wat je wanneer kan in-

zetten is context-afhankelijk. Dat is het pleidooi van mijn boek. Je ziet ook in andere contexten dan Oekraïne dat gewone mensen enorm kwetsbaar staan tegenover militaire overmacht en agressie. Gaza bijvoorbeeld, of Myanmar.

We zien dat er mensen zijn die zonder probleem anderen vermoorden of ze van hun land verdrijven als er geen tegenmacht is die beschermt. In sommige

gevallen kan bescherming plaatsvinden met militaire macht, maar wapens lossen het probleem nooit op. Ze zijn soms nodig om een agressor te stoppen en internationaal recht te handhaven, en dan altijd binnen de kaders van dat

recht.'

Strijd tegen de wapen- industrie

Tegelijkertijd benadrukt Sasse dat PAX met overige groepen binnen de vredesbeweging op één lijn zit als het gaat om de kritiek op huidige wapenwedloop en de 'flexibilisering' van de wapenindustrie. 'Ook wij zijn heel erg tegen die vijf-procentnorm van het budget voor defensiebudget. Vijf procent zelfs bij wet vaststellen is echt onzin. Dat is een vrijbrief voor de industrie om zich op te bouwen. Wapens hebben een eigen dynamiek en de wapenindustrie is

levensgevaarlijk. Ook hier gaat het dus om de balans. We zeggen niet 'geen leger, geen wapens', maar omdat de wapenindustrie zo uiterst gevaarlijk is, moet je die wel heel streng controleren en juist de regelgeving niet versoepelen, onder het mom van 'flexibilisering'.

Journalisten vinden ons verhaal over de balans tussen macht en tegenmacht vaak vermoeiend en willen graag horen 'zijn jullie voor of tegen wapens'. Wij zeggen,

'het gaat om de inzet van alle middelen om aan vrede te werken.'

Agenda

27 september	Ledenvertoeving na de dienst
28 september	Bijbelkring olv. br. Robbert Veen. 14.00 uur in de vermaning in Schagen.
4 oktober	Doopsgezinde gemeente Texel komt op bezoek. Ds. Hans Marseille gaat voor. Aansluitend eenvoudige Lunch en lezing door Historische Kring Schagen en/of wandeling olv. een gids door Schagen.
5 oktober	Gemeentekring olv. br. Ben Sloothaak 14.00 uur in de kerk in Schagen
14 oktober	Filmmiddag met "Jour de fête" van Tati. deur open 14.00 uur, aanvang 14.30 uur
26 oktober	Bijbelkring olv. br. Robbert Veen 14.00 uur in de vermaning in Schagen.
2 november	Gemeentekring olv. br. Ben Sloothaak 14.00 uur in de kerk in Schagen
30 november	Bijbelkring olv. br. Robbert Veen 14.00 uur in de vermaning in Schagen
7 december	Gemeentekring olv. br. Ben Sloothaak 14.00 in de Kerk in Schagen
9 december	ZET IN UW AGENDA, OPTREDEN TRIO, DE FLUIT EN DE HERDERSJONGEN.

Kerkdiensten Schagen

27 sept. 10.00 uur ds. G. Sloothaak

Na de dienst LEDENVERTOEVIING.

4 okt. 10.00 uur ds. H. Marseille DG Texel komt als gast.

11 okt. 10.00 uur ds. R. A. Veen

18 okt. 10.00 uur ds. G. Sloothaak

25 okt. 10.00 uur ds. R. A. Veen

1 nov. 10.00 uur ds. E. J. Tillema

8 nov. 10.00 uur mevr. J. Hania van der Kooi.

15 nov. 10.00 uur ds. R. A. Veen

22 nov. 10.00 uur ds. G. Sloothaak

We herdenken de overledenen.

29 nov. 10 00 uur mevr. P. Visser Eerste Advent

6 dec. 10.00 uur ds. R. A. Veen Tweede Advent

13 dec. 10.00 uur ds. G. Sloothaak Derde Advent

20 dec. 17.00 uur Kerst broodmaaltijd

25 dec. 10.00 uur ds. G. Sloothaak Kerstdienst

27 dec. 10.00 uur ds. G. Sloothaak Laatste dienst 2026